

Oetztaler Radmarathon 2008

door
Piet van der Weegen

Inleiding

In het verleden hadden Ger (Ketting) en ik het idee geopperd om ooit nog eens de Oetztaler Radmarathon te fietsen. We werden geïnspireerd door het verhaal van Jo Bruijstens over deze tocht. Jo heeft in het verleden deze rit al eens succesvol volbracht en was zeer enthousiast over het parcours. Luisterend naar het verhaal van Jo concludeerden we, dat het een machtig interessante tocht is, maar wel heel, hééé.....! zwaar. Het zou beter zijn om te wachten tot we beiden voldoende trainingstijd zouden hebben.

In 2008 is het dan zover. We zijn beiden met de VUT en dat moet voldoende gelegenheid bieden om ons goed op deze tocht voor te bereiden. Via de website van de Oetztaler Radmarathon komen we te weten dat de officiële toertocht op zondag 31 augustus wordt gereden. Aanmelden kan niet meer, want het maximale aantal van 5000 deelnemers is al bereikt. De datum van 31 augustus is naar wij aannemen niet zonder reden gekozen. Daar moet een filosofie achter zitten. Dus moet "onze" radmarathon ook rond deze datum gereden worden.

De voorbereiding

In januari zijn we rustig gestart, zo ongeveer tweemaal per week 40 km fietsen. In februari hebben we dit uitgebreid naar 50 tot 60 km per tocht, met daarbij eenmaal in de week een interval-/bloktraining volgens het concept van Ger, gevolgd door een duurtraining. Vanaf maart is de frequentie en de zwaarte van de interval- en duurtraining gestadig opgevoerd. Vervolgens hebben we in juni 14 dagen samen met Wim Arends in de Luxemburgse heuvels gefietst om alvast wat klimkilometers op te doen. Na deze tijd hebben we ons hoofdzakelijk bezig gehouden met het rijden van langere en vooral zwaardere tochten, zoals met de TCVP-groep onder leiding van Piet Twigt naar Zandvoort heen en terug door de duinen, tweemaal met Gerrit van Bodegom mee op "zijn" rit naar Leerdam en niet te vergeten de prachtige tocht van Sjaak Roelse naar en door de Loonse- en Drunense duinen. En daarnaast nog talrijke andere toertochten bij TCVP.

Als we rond 20 augustus naar Oostenrijk vertrekken heeft Ger zo'n 6000 km weg, ikzelf rond de 6700 km. Dat moet voldoende zijn, zo is onze mening. In Oostenrijk hebben we dan nog een dag of tien de tijd om te acclimatiseren en om echte klimkilometers op te doen.

Ons verblijf

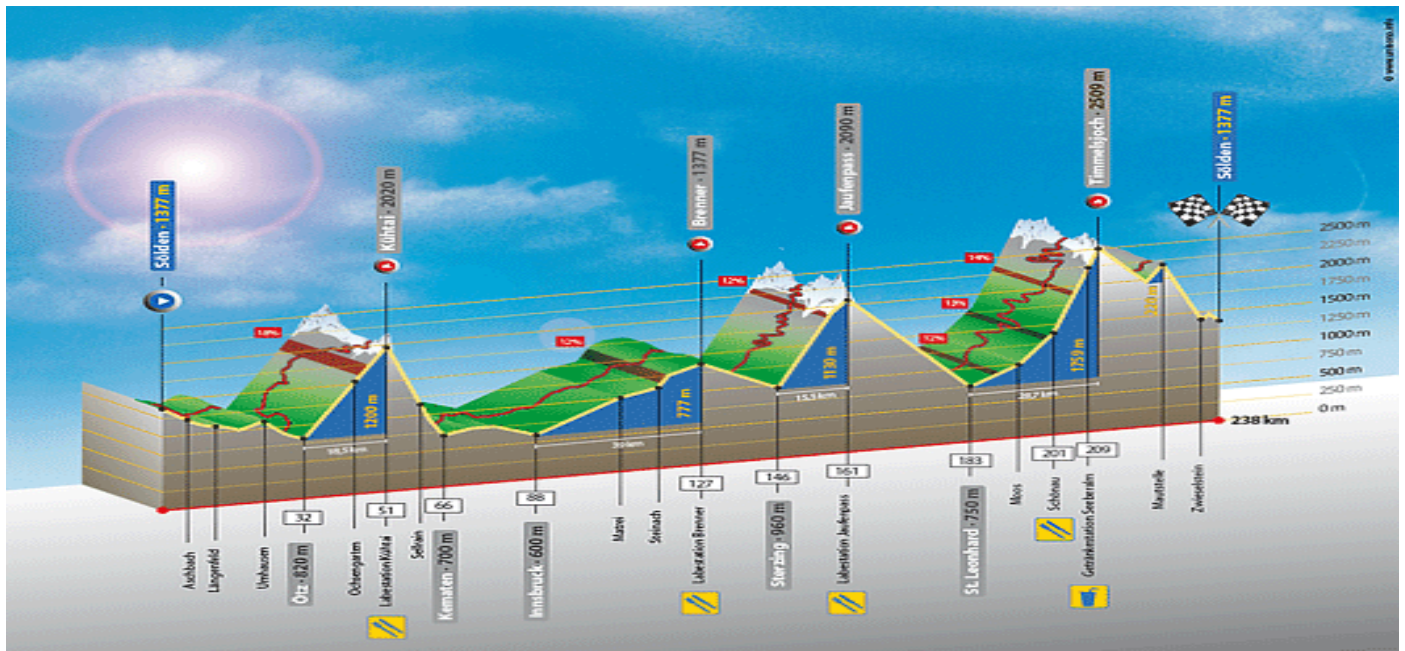
We hebben gekozen we voor een camping in Imst in Oostenrijk-Tirol. Dat is zo'n 15 km verwijderd van Oetz. Oetz ligt aan het parcours en dat is voor ons dan een mooie start- en finishpunt. Verder ligt Imst vrij centraal en biedt het van hieruit voldoende mogelijkheden om de echte bergen vooraf te verkennen. Dat hebben we dan ook enkele keren gedaan.

Route

In grote lijnen:

Oetz - Kühtai - Innsbruck - Brennerpas - Vipiteno (I) - Jaufenpass (I) - St. Leonard (I) - Timmelsjoch - Sölden.

Hoogteverschillen:

Het doel van onze missie is om de tocht uit te rijden. De snelheid speelt geen rol; we willen immers ook van de omgeving genieten. Om voor het donker binnen te zijn, hebben we wel een globaal schema in ons hoofd.

09:00 uur Kühtai

12:00 uur Brenner

15:00 uur Jaufenpass

18:30 uur Timmelsjoch

20:30 uur Oetz

De tocht op zaterdag 30 augustus

Op deze dag moet het dan gaan gebeuren. De weersverwachtingen zijn uitstekend voor deze dag: maximale zonneshijn met een temperatuur die tot zo'n 29 à 30 graden zal oplopen. We staan vroeg op. Het is namelijk de bedoeling dat we om 07.00 uur op de fiets zitten. Met de auto rijden Ger en ik naar Oetz, laden daar onze fietsen uit en drie minuten over 7 beginnen we aan onze eerste etappe van deze dag.

De beklimming van de Kühtai

Wim en Pinet Arends, Yvonne Ketting en Trudie van der Weegen hebben we bereid gevonden om ons met de auto te begeleiden.

Oetz- Kühtai
Afstand: 18,5 km

Hoogte: 2020 meter

Te overbruggen hoogteverschil: 1200 meter

Gemiddelde stijgingspercentage 6,5% met stukken van 16 en 18%.

Vanuit Oetz gaat het gelijk omhoog. Warm draaien op het vlakke is er niet bij. Het eerste gedeelte van de beklimming is bijzonder zwaar. Halverwege, na Ochsegarten, zwakt het iets om daarna met 18% richting de top van Kühtai te gaan. Het is nog fris deze eerste uren, omdat de zon zich nog achter de bergen verscholen houdt. Als voorbereiding hebben we de klim naar Kühtai al eerder gedaan, dus we weten wat ons te wachten staat. We doen het rustig aan. Desondanks zijn we toch een kwartier voor ons schema op de top. Daar staat het viertal begeleiders al op ons te wachten met thee, koffie en een broodje. Vervolgens trekken we onze windjacks aan en beginnen we aan de afdaling richting Innsbruck.

De verzorgingsploeg staat weer op ons te wachten.

Kühtai- Brenner

Afstand 76 km

Hoogte: 1377 meter

Te overbruggen hoogteverschil: 977 meter

Gemiddelde stijgingspercentage 3% met de laatste kilometers oplopend naar 12%

De eerste 22 km schieten we als een pijl naar beneden naar Innsbruck. We hebben onze jacks niet voor niets aan gedaan, want het is ijsig koud in de afdaling. Net voor Innsbruck worden we onaangenaam verrast door een colletje van de 2e categorie. We klimmen zo'n 5 kilometer met een stijgingspercentage van 4 à 5 procent om vervolgens naar Mutters af te dalen. Onze verzorgingsploeg staat alweer voor ons gereed. We krijgen nog wat veiligheidsinstructies van Wim en eet- en drinkadviezen van Pinet, Yvonne en Trudie en beginnen aan de 39 km klim naar de Brennerpas. Op zich een mooie klim, wel lang maar niet al te zwaar. De waarschuwingen van Wim zijn niet voor niets geweest. Vele automobilisten verkiezen de oude Brenner boven de nieuwe autobahn. Van de meeste Oostenrijkers hebben we niet zoveel last, zij wachten geduldig tot ze kunnen passeren en houden voldoende afstand. Met de "buitenlanders" (lees Belgen en Nederlanders) ligt dat wel eens anders. Het is omdat er geen vrouwen in een koersbroek zitten, anders waren ze er al lang uitgereden daar. Zoals gezegd verloopt de klim mooi. Alleen de laatste kilometers, voor de grensovergang met Italië loopt het stijgingspercentage op naar 12%. Rond de klok van 12.00 uur bereiken we de top van de Brenner. We liggen nagenoeg op schema. Dat moet goed komen deze dag! Het is inmiddels snikheet geworden en dat betekent veel drinken. Nou ja, daarover hebben we geen klagen met onze begeleiders. Nog een banaantje wegwerken en op weg naar onze volgende etappeplaats, even voorbij Vipiteno of Sterzing, zoals de Italianen zeggen. We spreken af om na Vipiteno, voor de beklimming van de Jaufenpass weer te verzamelen. Hoe anders zou het lopen.

Tijdens de beklimming van de Brennerpas. Ger in voorlaatste en Piet in laatste positie.

Brenner- Jaufenpass

Afstand: 34 km

Hoogte: 2090 meter

Te overbruggen hoogteverschil: 1130 meter

Gemiddelde stijgingspercentage 7,3% met vlak voor de top een stuk van 12%

De eerste kilometers van de afdaling verlopen voorspoedig. Na zo'n 9 km komen we echter in een file terecht. Onze volgauto komt vast te staan en zullen we pas veel later dan afgesproken weer ontmoeten. Ook voor ons is het geen gemakkelijke afdaling. Links en rechts manoeuvrerend proberen we de aangekondigde file van 10 km te passeren. Het lukt ons uiteraard wel, maar prettig rijden is anders. We verliezen hier ook nogal wat tijd op het "schema". Na Vipiteno begint de beklimming van de Jaufenpass oftewel de passo di Giovo. Ger last aan het begin nog een sanitaire stop in. Ik besluit rustig door te rijden in de verwachting dat Ger weer snel zal aansluiten.

Tot 3 kilometer voor de top is het goed rijden in de

schaduw van de bomen. Daarna geselt de koperen ploert (sorry zon) ons. Het is een gelijkmatige klim. Er zitten geen echte steile stukken in, maar ook geen meters waar je je benen eens 2 seconden ontspanning zou kunnen geven, zelfs niet in de bochten. Ik rij wat ingehouden, in de wetenschap dat Ger eraan komt en wetende dat de kwaaieste van de vier obstakels nog moet komen. Ik hou de snelheid continu op 10 km/u en daar voel ik me best bij. Drie kilometer voor de top van de Jaufenpass zie ik de volgauto weer terug en dat betekent ravitaillering, vullen van de drinkflessen en de maag.

Ger heeft al aardig wat achterstand opgelopen. Hij heeft het moeilijk, omdat hij een te zwaar verzet heeft gestoken. Dat vreet energie en hoe lang houdt een mens dat vol? Ik besluit te wachten om daarna samen

de afdaling en de laatste beklimming te kunnen doen. Nog een drietal (zware) kilometers naar de top om ons vervolgens naar onze 4e en laatste bergtop te begeven.

Jaufenpass- Timmelsjoch

Afstand: 48 km

Hoogte: 2509 meter

Te overbruggen hoogteverschil: 1759 meter

Gemiddelde stijgingspercentage: 6,1% met drie delen van resp. 12, 13 en 14%

De eerste 19 km kunnen in sneltreinvaart naar beneden, ware het niet dat we worden opgehouden door een nogal wat bange automobilist. Degenen, die in de bergen gefietst hebben, weten dat een fietser een bochtige afdaling sneller kan nemen dan een automobilist en dat is bij ons ook het geval. Regelmatig duiken we naar zijn achterbumper om vervolgens weer stevig af te remmen. De angst van de automobilist blijkt overigens niet ongegrond. Plotsklaps wordt hij in een bocht geconfronteerd met een tegemoetkomende bus. Passeren is er niet bij, dus vol in de remmen. Dat geldt ook voor ons. Ger z'n achterwiel verlaat de grond een behoorlijk stuk, maar met veel stuurmanskunst en door zover mogelijk achter op het zadel te blijven zitten weet hij tijdig naast de auto tot stilstand te komen. Zelf ben ik een wat meer voorzichtige daler, dus had ik iets meer ruimte en tijd om te remmen. Maar zoals gelukkig wel vaker, loopt het ook nu weer goed af. Voordeel van dit incident is overigens wel dat we in de verdere afdaling geen last meer hebben van achteropkomend verkeer.

In Sint Leonard beginnen we aan de 29 km lange klim naar de top van de Timmelsjoch. Het is warm, de thermometer wijst 29 graden aan. Ger last weer een PP in. Ik wacht in de hoop hem over zijn dip heen te kunnen helpen. Zelf voel ik me nog goed. Van lieverlee gaat dat echter veranderen. Het water is bijna niet meer aan te dragen. Het verlaat nog sneller het dampende lichaam, dan het wordt ingenomen. Continu worden we geconfronteerd met een brandende zon. Schaduw is er op dit gedeelte van het parcours nauwelijks. Ger besluit een gedeelte naar de top van de Timmelsjoch over te slaan en stapt bij Wim in de auto. Ik hoop dat de zon spoedig achter de bergen verdwijnt. Dat gebeurt voorlopig echter niet. Ik pieker me suf (tijd genoeg daarvoor!) hoe dit nou kan, het wordt immers toch steeds later in de middag en hij moet op een gegeven moment toch achter die hoge bergen zakken? Dat dringt het besef bij me doordat ik steeds hoger kom en dat de zon geen kans van mij krijgt om te verdwijnen.

Toch zal aan mijn wens worden tegemoetgekomen, hoewel ik daar nou ook weer niet erg gelukkig mee ben. Met nog zo'n 9 kilometer klimmen ben ik dan eindelijk van de zon verlost. Dan realiseer ik me dat met de zon en het hoogteverschil ook de warmte verdwijnt. Van het ene op het andere moment is het zo'n 15 graden koeler. De rillingen lopen over mijn lijf. Gelukkig is daar de volgauto met Wim, zodat ik mijn windjackje aan kan trekken. De kilometers gaan steeds moeizamer. De warmte van enkele uren geleden eist nu zijn tol. Ook te weinig gedronken blijktbaar, want de kramp slaat toe en dat juist op een punt waar ik de benen wat ontspanning kan geven. Ik stap af en na een minuut of 5 is de pijn alweer geleden en stap ik vrolijk verder op de fiets.

Boven me zie ik de auto's en motoren langzaam zigzaggend naar boven gaan. Moet ik daar ook naar toe? Een meisje van zo'n jaar of twintig, die ik net aan het inhalen ben geeft de moed

op en stapt bij moeders in de auto. Ik

weet echter van geen ophouden, in de wetenschap dat een herkansing er (voorlopig) niet in zit. Op de laatste kilometers word ik nog door Wim en Ger aangemoedigd. Van kramp heb ik geen last meer, wel gaat de rug steeds meer opspelen, zodat ik toch enkele keren van de fiets moet. Dan eindelijk bereik ik de tunnel, twee kilometer voor de echte top en voor de grensovergang met Oostenrijk. Het leed is geleden, dit weggedeelte loopt nog slechts "langzaam" omhoog. Om 18:50 uur word ik boven op de top luid aangemoedigd door onze

verzorgingsploeg.

Boven op de Timmelsjoch

Timmelsjoch- Oetz

Afstand: 61 kilometer

Te overbruggen hoogteverschil 220 meter

Ger sluit weer aan en samen beginnen we aan de 61 km lange afdaling naar Oetz. Het gaat rap naar beneden de eerste kilometers. Snel verliezen we hoogte, totdat we (we hadden het kunnen weten) weer ruim 200 meter moeten klimmen naar de Mautstelle (tolhuisje). Wat een afknapper als je denkt, dat je alleen nog maar naar beneden hoeft. Ook de kramp speelt nu weer enigszins op. Eén uur voor het sluiten van de Timmelsjoch passeren we het tolhuisje. Daarna gaat het in rap tempo verder naar beneden. We naderen Sölden, alwaar het gezellig druk is met toerfietsers. De volgende ochtend start hier namelijk de georganiseerde rit. Men moet wel op tijd zijn, want over enkele uren wordt het dal voor enige tijd afgesloten en is Sölden tijdelijk onbereikbaar over de weg. Het is voor ons nu te druk geworden op de weg. Met de invallende duisternis, en dat gaat erg snel in de bergen, en met enige onverlichte tunnels in het vooruitzicht besluiten we wijs te zijn en geen risico te nemen. We houden het met nog 30 kilometer afdaling voor de boeg voor gezien. Het is 20:00 uur. Het is mooi geweest. Yvonne en Wim brengen ons naar de camping.

Wim, onze fotograaf

Technische details van onze rit

Totale afstand 208 kilometer, waarvan 119 klimkilometers

Hoogteverschil: 5500 meter

Totale tijd 13 uur

Gefietste tijd: 10 uur en 36 minuten, waarvan:

Healthzone : 2 uur 26 min.

Fitnesszone: 3 uur 8 min.

Powerzone : 5 uur 2 min.

Maximale hartslag 167

Gemiddelde hartslag 133

Gebruikte Kcal 6765

Gebruikt verzet:

Dalen : 52 x 14-18

Klimmen: 30 x 18-23

Onze hartelijke dank gaat uit naar Yvonne, Pinet, Trudie en Wim, die ons deze dag voortreffelijk hebben geholpen. Mede dank zij hun inzet en ondersteuning kijken wij met veel genoegen en voldoening terug op deze tocht.

De afgebeelde foto's zijn door Wim gemaakt.